

teprve tehdy, až namítaná pohledávka soudním rozhodnutím se stane likvidní a dospělou. Likvidní a dospělou nelze ovšem započtením uplatňovanou vzájemnou pohledávku učiniti ve sporu o zrušení exekuce podle §u 35 ex. ř. Předpis §u 188, 391 c. ř. s. platí jen pro případ, že byla zažalována pohledávka a proti ní vzájemná pohledávka namítána, nikoli však také pro tento případ, kde žalováno na zrušení exekuce, spor tedy jde o nárok, který se podle své povahy k započtení vůbec nehodí. Ježto spisy v tomto případě pro řešení obou nadhozených otázek pro rozřešení sporu rozhodných podávají dostatečný podklad, nebylo třeba rozhodnutí prvé stolice zrušiti a naříditi šetření, jež pro výsledek sporu nemůže míti významu.

Čís. 3540.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n.).

Nájemník může se platně vzdáti výhod zákona o odkladu exekuce vyklizením.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, R II 74/24.)

Žádost dlužníka o odklad exekuce vyklizením soud prvé stolice zamítl, ježto se dlužník vzdal výhod zákona o odkladu exekuce vyklizením. Rekursní soud povolil odklad exekuce. Důvody: Dle náhledu rekursního soudu nemůže dlužník smlouvou s vymáhající stranou vzdáti se právní ochrany zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. Pro správnost tohoto výkladu svědčí předně obdoba se zákonem o ochraně nájemníků (§ 7 (2) zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n.), v němž je stanoveno: »Úmluvou stran nelze účinnost předpisů tohoto zákona vyloučiti neb obmeziti.« Mimo to náleží tato otázka do všeobecné kategorie »o možnosti vzdáti se právní ochrany úmluvou.« Dle §u 19 obč. zák. a dvorního dekretu ze dne 10. prosince 1819, z. s. čís. 1635 nemůže se nikdo vzdáti ochrany právní. Nejedná se tu o práva soukromá, nýbrž o procesní práva (veřejnoprávní); nelze proto tu obdobně použiti předpisu o vzdání se práv soukromých. Stranám je veškerá dispozice o ochraně právní zásadně odňata.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Ve sporu o vyklizení najatých místností zavázal se povinný soudním smírem ze dne 15. října 1923, že místnosti, vymáhající stranou mu pronajaté, vyklidí a odevzdá bezvýminečně do 15. listopadu 1923, vzdav se výslovně nároku na odklad exekuce. Tím projevil zřejmě svou vůli, že po uplynutí nájemní doby nebude se domáhati odložení exekuce a že nepoužije výhod, které mu poskytuje zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. Takové ujednání jest přípustným, poněvadž zákon nevnu-

cuje závazně nájemníkovi své ochrany, ponechávaje mu na vůli, zda chce práv, zákonem mu vyhrazených, v daném případě pro sebe použiti, neboť v Šu 1 výslovně ustanovuje, že jen n a n á v r h povinného může exekuční soud exekuci odložit. Z toho plyne, že nájemník může se i výhod zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. vzdáti, a mylným jest náhled rekursního soudu, že tu platí obdoba Šu 7 (2) zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n. Naopak dlužno usuzovati, že zákonodárce by byl takové ustanovení pojal i do zákona čís. sb. 86 z roku 1923, kdyby byl zamýšlel i tu stejné zásady použiti.

Čís. 3541.

Za škodu, způsobenou srncem, neručí dle Šu 1320 obč. zák. ten, u něhož byl srnec jako mládě, ale jemuž později utekl. Pokud ručí za onu škodu majitel honitby.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, Rv II 633/23.)

Žalobkyně byla v lese, náležejícím ku panství druhého žalovaného, napadena srncem a poraněna. Srnec byl jako kůzle chován u prvžalovaného hajného, jemuž utekl a potuloval se ve volné přírodě. Žalobu o náhradu škody proti oběma žalovaným p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, o d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zcela pochybeným jest pokus dovolatelky, dokázati obdobou z předpisů slezského honebního zákona, že majitel honitby ručí za všechny škody, zvěří způsobené, bez ohledu na své zavinění. Pro posouzení sporu ohledně obou žalovaných jest rozhodujícím jen předpis Šu 1320 obč. zák., a ten spočívá na zásadě ručení jen za škodu zaviněnou. Jelikož v pochybnosti platí dle Šu 1296 obč. zák. domněnka, že škoda vznikla bez zavinění jiné osoby, jest povinností toho, kdo se domáhá náhrady škody na jiné osobě, by její zavinění dokázal. Třetí dílčí novela učinila v tomto směru novým doslovem Šu 1320 obč. zák. výjimku ve prospěch poškozeného jenom ohledně toho, kdo zvíře chová, ustanovujíc, že ručí za škodu, neprokáže-li sám, že se postaral o potřebné opatření zvířete nebo dohled nad ním, výjimka tato netýká se však ani majitele, ani držitele zvířete, ani pána honitby. Neprávem pokládá žalobkyně prvního žalovaného za chovatele špičáka. Chovatelem zvířete jest jenom ten, kdo má vůli a skutečnou možnost, zvíře opatřiti, kdo je má tedy ve své, třeba jen přechodné, moci faktické. Prvý žalovaný byl chovatelem srnce, dokud tento byl ještě kůzlem a byl chován v jeho domácnosti, přestal však býti chovatelem, jakmile srnec zesílil, dorostl a, poslouchaje své přirozené povahy, utekl z domu do lesa, kde se svobodně pohyboval a z revíru do revíru přebíhal. Dle zjištění nižších soudů stalo se tak již